

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω
Εἰς Καρυὰς

Καρυαί, 9 Μαΐου 2020

Πανοσιολογιώτατοι, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Χριστὸς Ἀνέστη ! Εἰς ἀπάντησιν τῆς προσφάτου διαμαρτυρίας πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ καθ' ἡμᾶς Περιβολίου τῆς Παναγίας μας τῆς γενομένης ὑπὸ τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας διὰ τὰ γραφέντα εἰς τὸ μικρὸν μεταφρασθὲν πολωνιστὶ πονημάτιόν μου «Πάπας καὶ οἰκουμενισταὶ» περὶ τῆς κοινωνίας μετὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶς ἀκοινωνήτων, ὡς καὶ εἰς συνέχειαν τῆς ἀκολούθως ἐκφρασθείσης πρὸς τὴν ταπεινότητά μου ἱεροκοινοτικῆς συστάσεως πρὸς ἔγγραφον διευκρίνησιν, προάγομαι, ὅπως δηλώσω καὶ καταθέσω ταπεινῶς ἐνώπιον τοῦ Παντεπόπτου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω Προστάτιδος ἡμῶν κυρίας Θεοτόκου, τὰ ἑξῆς:

(1) Ὁ ταπεινὸς Μοναχὸς Γαβριήλ, Γέρων, ἐλέω Χριστοῦ καὶ φιλοξενία τῆς Παναγίας μας, τοῦ Ἱεροῦ Κουτλουμουσιανοῦ Κελλίου τοῦ Ὁσίου Χριστοδούλου τῆς Πάτμου πιστεύω καὶ ὁμολογῶ καρδίᾳ τε καὶ στόματι, ὅσα δοξάζει καὶ εὐαγγελίζεται διαχρονικῶς καὶ οἰκουμενικῶς ἡ Μία Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ οὕσα τὸ «πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου», δηλαδή τὰ ἐκφραζόμενα θεοπνεύστως διὰ τε τῶν δογματικῶν Μνημείων τῶν ἱερῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, μέσῳ δηλαδή τῶν θεοπνεύστων δογμάτων, διὰ τε τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς συνόλου ὁμοφωνίας τῆς «θείας παρεμβολῆς», τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅ,τι οἱ θεόπνευστοι Ἅγιοι Πατέρες δέχονται, δέχομαι, καὶ ὅ,τι ἀπορρίπτουν, ἀπορρίπτω. Ὅ,τι ἐγράφη εἰς τὸ πολωνικὸν βιβλίον μου, διὰ τὸ ὁποῖον φέρω τὴν εὐθύνην, εἶναι σύμφωνον πρὸς τὴν Πίστιν τῶν Ἁγίων Πατέρων, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁμολογῶ καὶ ὑπογράφομαι τοῦτο καθ' ὅλοκληρίαν, «*οὐ φοβηθησόμενος ἐν τῷ ταρασσεσθαι τὴν γῆν καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν*» ! Δυστυχῶς, ἀπεδόθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας εἰς τὴν ταπεινότητά μου ἡ γνώμη, ἴσως λόγω μεταφραστικοῦ λάθους (;), ὅτι δῆθεν τὰ Μυστήρια τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ἐκκλησίας στεροῦνται χάριτος· ὅπως διασαφεῖται κατωτέρω, τοῦτο τυγχάνει πάντῃ ἀναληθές!

(2) Μετὰ τὴν προδοτικὴν τῆς Ὁρθοδοξίας Σύνοδον τοῦ Κολυμπαρίου τοῦ ἔτους 2016, ὅπου αἱ μακραίωνες αἰρέσεις αἰσχυρῶς καὶ συλλήβδην ἐστεφανώθησαν διὰ τοῦ παντίμου ὄρου τῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία εἶναι μόνον μία, κατὰ τὸ ἱερὸν Σύμβολον, καὶ ἥτις συνιστᾷ αὐτὸ τοῦτο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, διέκοψα ἐν τῷ Ἱ. Κελλίῳ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι Πατέρες, τὴν μνημόνευσιν τοῦ πρωτεργάτου τῆς αἰρέσεως Πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ τὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ· τοῦτο ἐφηρμόσθη κατὰ τὰς προβλέψεις τῶν ἱερῶν Κανόνων, τοῦ 31ου Ἀποστολικοῦ - ἔχοντος κύρος οἰκουμενικόν - καὶ τοῦ 15ου τῆς Πρωτοδευτέρας, ἐπὶ Μ. Φωτίου, Συνόδου τοῦ 861, κατὰ τὴν συμπαγῆ παράδοσιν τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἐν ἑκατοντάσιν ἱστορικῶν παραδειγμάτων καὶ τὴν μέχρι καὶ

πρὸ 50ετίας, ἐπὶ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἀδιάλειπτον πρακτικὴν τῶν προκατόχων ἡμῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

(3) Ἡ ἀποτείχισις αὕτη, διαγραφομένη κατὰ τὰς αἰτίας, τὰς προϋποθέσεις καὶ τὸν στόχον αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, δὲν συνιστᾷ σχίσμα οὔτε παρασυναγωγήν – διότι εἶναι ἀδύνατον οἱ Ἅγιοι Πατέρες νὰ βλάψουν τὴν Ἐκκλησίαν. Διὰ τοῦτο διευκρινεῖ ἡ ταπεινότης μου, ὅτι δὲν πολεμῶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐπαινεῖ τὴν ἔννομον ἀποτείχισιν («οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτείχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιωθῆσονται ... καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι», 15^{ος} κανὼν τῆς ΑΒ΄)· πολεμῶ δέ, κατ' εὐαγγελικὸν καὶ μοναχικὸν καθῆκον, διὰ τοῦ ἐλέους τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν αἴρεσιν καὶ τὸ σχίσμα, τὰ ὁποῖα διενεργοῦνται ἀείποτε - κατὰ σταθρὰν ἱστορικὴν ἀκολουθίαν - ὑπὸ προβατοσχήμων πνευματικῶν λύκων, Κληρικῶν καὶ θεολόγων. Συνεπῶς, οὕτως ἀποτασσόμενος τοῖς Χριστομάχοις διαφθορεῦσι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δόγματος καὶ ἡθους, δὲν συνιστῶ ἰδικὴν μου Ἐκκλησίαν ἢ παράταξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

(4) Οὐδέποτε ἠμφεσβήτησα τὸ κῦρος τῶν ἐκκλησιαστικῶν Μυστηρίων εἴτε τῶν μὴ ὀρθοδόξως καὶ συνοδικῶς καταδικασμένων αἰρετιζόντων καὶ προμάχων τῆς αἱρέσεως καὶ τοῦ σχίσματος εἴτε ἐκείνων ὅσοι δὲν ἔχουν ἀποτείχισθῆ ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν ψευδο-ποιμένων καὶ ψευδο-διδασκάλων τούτων. Ἄλλοι, «ζηλωταί», ἔπραξαν τοῦτο παλαιότερον ἢ ἐπ' ἐσχάτων, ἔχοντες ζῆλον ὑπέρμετρον καὶ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν». Οἱ αἰρετίζοντες ἢ κοινωνοὶ τῶν σχισματικῶν Κληρικοί, μὴ εἰσέτι καταδικασθέντες ὑπὸ ὀρθοδόξου Συνόδου, τελεσιουργοῦν ἔγκυρα Μυστήρια, καθὼς ἐπεξηγεῖ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης εἰς τὴν β' ὑποσημείωσιν τοῦ 3^{ου} Ἀποστολικοῦ Κανόνος: «Ὅμως ἂν ἡ σύνοδος δὲν ἐνεργήσῃ ἐμπράκτως τὴν καθαιρέσιν τῶν ἱερέων ἢ τὸν ἀφορισμὸν ἢ ἀναθεματισμὸν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ οὔτε καθηρημένοι εἶναι ἐνεργείᾳ οὔτε ἀφωρισμένοι ἢ ἀναθεματισμένοι ... ἢ προσταγὴ τῶν Κανόνων χωρὶς τὴν ἐμπρακτον ἐνέργειαν τοῦ β' προσώπου, ἦτοι τῆς συνόδου, εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καὶ πρὸ κρίσεως μὴ ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν»· ἀπόλλυσι, λοιπόν, τὴν ἱερωσύνην ὁ Κληρικὸς μετὰ δικαίαν συνοδικὴν καταδίκην αὐτοῦ, καθὼς σημειοῖ καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Νικόδημος, εἰς τὴν β' ὑποσημείωσιν τοῦ 28^{ου} Ἀποστολικοῦ Κανόνος: «Ὁ μὲν γὰρ δικαίως καθαιρεθεὶς, καὶ ἐσωτερικῶς ἀπὸ λόγου του διὰ τὴν ἀναξιότητά του, καὶ ἐξωτερικῶς ἀπὸ τὴν Σύνοδον, ἔχασε τὴν ἐνέργειαν τῆς ἱερωσύνης».

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων, ὁ Ἅγιος Ἀνατόλιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐχειροτονήθη τὸν 5ον αἰ. ὑπὸ τοῦ μὴ εἰσέτι τότε καταδικασθέντος αἰρεσιάρχου τῶν Μονοφυσιτῶν Διοσκόρου· καὶ παρὰ τοῦτο ἐγένετο δεκτὸν τὸ κῦρος τῆς χειροτονίας αὐτοῦ, καθὼς ἐπιμαρτυρεῖ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος: «Ταράσιος ὁ ἀγιώτατος πατριάρχης, εἶπε· Τί λέγετε περὶ Ἀνατολίου; Οὐχὶ ἕξαρχος τῆς ἀγίας τετάρτης συνόδου ἐγεγόνει; Καὶ ἰδοὺ ὑπὸ Διοσκόρου τοῦ δυσσεβοῦς κεχειροτόνητο παρόντος καὶ Εὐτυχοῦς. Καὶ ἡμεῖς γοῦν δεχόμεθα τοὺς ἀπὸ αἰρετικῶν χειροτονηθέντας, ὡς καὶ Ἀνατόλιος ἐδέχθη. Καὶ

αὐθις ἀληθῶς φωνή Θεοῦ ἐστίν, ὅτι οὐκ ἀποθανοῦνται τέκνα ὑπὲρ πατέρων, ἀλλ' ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ ἀμαρτία ἀποθανεῖται· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν ἡ χειροτονία. Ἐπειδὴ δέ τινες τυχὸν ἀμφιβάλλουσι περὶ Ἀνατολίου, ἀναγνωσθήτω τὰ περὶ αὐτοῦ» (Mansi 12, 1042C).

(5) Παρὰ τὰ ὡς ἄνω, ἡ ἐκκλησιαστικὴ διδασκαλία δὲν θεωρεῖ ἀδιάφορον τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν πρὸς τοὺς μὴ καταδεδικασμένους αἰρετίζοντας ἢ φιλο-σχισματικούς. Ἐνῶ, λοιπόν, τὰ μυστήριά των εἶναι ἔγκυρα, ὅσοι μετέχουν τούτων τῶν Μυστηρίων ἐν φρονήματι ἀδιαφορίας διὰ τὴν προδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν τελεσιουργῶν, εἶναι ὑπόλογοι διὰ τὴν καταφρόνησιν ταύτην τοῦ κινδύνου· ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς Ἐπίσκοπος Καρχηδόνας, εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Ἀντωνιανὸν περὶ τῆς πρὸ Συνόδου κοινωνίας μετὰ τῶν πεπτωκότων καὶ ἐξωμοσάντων εἰς τοὺς ἀρχαίους διωγμοὺς παραγγέλλει: «Ἄλλ' ἐάν τις πρὸ τῆς ἡμετέρας Συνόδου καὶ πρὸ τῆς ἐπιλεγείσης ὑφ' ὅλης τῆς Συνόδου ἀποφάσεως ἔχει ἀπερισκέπτως κοινωνήσει μετὰ τῶν πεπτωκότων, αὐτὸς οὗτος κωλυθεῖ τῆς κοινωνίας» (*“Si quis vero ante concilium nostrum et ante sententiam de omnio concilio statutam lapsis temere communicare voluisset, ipse a communicatione abstineretur”*, PL 3, 790A).

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων σχετικῶν συστάσεων τῶν Ἁγίων, καὶ ὁ ἱερὸς Ἰωσήφ ὁ Βρυέννιος, διδάσκαλος τῶν ἁγίων Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ καὶ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἀναφέρων τὰς ἀποφάσεις τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ 1405-1406 περὶ τῆς τότε ἀποτολμωμένης ἐνώσεως τῶν οὐνιτιζόντων Κυπρίων μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συναριθμεῖ τὴν ἐξῆς συνοδικὴν ἀπαγόρευσιν πρὸς τοὺς Κυπρίους: «Ἐὰν ὁμολογῶσι τὸν πάπαν τῆς Ῥώμης ἅγιον, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκόπους ἑαυτῶν ἐπισκόπους ἡγοῦνται, οὐκ ὀφείλετε τούτοις συγκοινωνῆσαι ... καὶ ἐὰν συμφοραίνωσι τοῖς τῶν Λατίνων ἐπισκόποις (ἐπειδὴ τὸ συμφοραίνειν αὐτοῖς, συγκοινωνεῖν ἐστὶ τούτοις· ὁ δὲ ἀκοινωνήτω κοινωνῶν, καὶ αὐτὸς ἀκοινωνητὸς ἐστὶ) οὐκ ὀφείλετε τούτοις συγκοινωνῆσαι» (τόμος β', σελ. 19)· ἀριδῆλως, λοιπόν, δηλοῖ ὁ ἱερὸς Βρυέννιος, ἀπηχῶν συνοδικὴν τῆς Ὁρθοδόξου Κωνσταντινουπόλεως ἀπόφασιν, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται ἢ ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων κοινωνία καὶ συμπροσευχὴ μεθ' ὧν συμπροσηυχήθησαν ἐπισήμως μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἢ ἀποδέχονται ὡς ἀληθῆ τὴν ἐκείνων ἱερωσύνην.

Ἀληθῶς, δὲν ἀκούομεν τοῦ Μ. Ἀθανασίου λέγοντος ἀποφθεγματικῶς: «... τοὺς μὲν φανερώς φρονοῦντας τὰ τῆς ἀσεβείας ἀποστρέφεισθαι, τοὺς δὲ νομίζοντας τὰ Ἀρείου μὴ φρονεῖν, κοινωνοῦντας δὲ μετὰ τῶν ἀσεβῶν φυλάττεισθαι. Καὶ μάλιστα ὧν τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, τούτους ἀπὸ τῆς κοινωνίας προσήκει φεύγειν. Εἰ δὲ τις προσποιεῖται μὲν ὁμολογεῖν ὀρθὴν πίστιν, φαίνεται δὲ κοινωνῶν ἐκείνοις, τὸν τοιοῦτον προτρέψασθε ἀπέχεσθαι τῆς τοιαύτης συνηθείας· καὶ ἐὰν μὲν ἐπαγγέλληται, ἔχετε τὸν τοιοῦτον ὡς ἀδελφόν· ἐὰν δὲ φιλονείκως ἐπιμένῃ, τὸν τοιοῦτον παραιτεῖσθε» (PG 26, 1188).

Διὰ τοῦτο, δὲν διστάζω νὰ διακηρύξω, ὅτι οἱ ἀντικανονικῶς, ἄνευ συναιρέσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ παρ' ἐνορίαν, βάσει δηλονότι καινοτομηθείσης καὶ πεπλασμένης δικαιοδοσίας, δῆθεν ἀποκατασταθέντες σχισματικοὶ τῆς Οὐκρανίας, τῶν ὁποίων ἡ θεσμικὴ ὑπόστασις ἐρείδεται μόνον ἐπὶ

τῆς καινοφανοῦς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ «πρώτου ἄνευ ἴσων» (*primus sine paribus*) τοῦ κ. Βαρθολομαίου, εἶναι ἀνεπίδεκτοι σωτηρίας, καθὼς καὶ οἱ κατὰ προδοσίαν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας κοινωνοῦντες μετ' ἐκείνων· καὶ θεμελιοῦ τοῦτο ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτοὺς ἀκοινωνησία ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων 45^{ου} Ἀποστολικοῦ καὶ 2^{ου} τῆς Ἀντιοχείας, προοίμιον οὔσα τοῦ αἰωνίου χωρισμοῦ των ἀπὸ τῆς τῶν Χριστοῦ προβάτων μερίδος.

Πανοσιολογιώτατοι, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἔχουσα πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἡ ταπεινότης μου τὴν πατερικὴν παράδοσιν αὐτὴν τῶν Ἁγίων, θεωρῶ ἀδύνατον νὰ τὴν παραβῶ. Διατηρῶν δὲ πάντοτε τὸν πρέποντα εὐαγγελικὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ πρόσωπα καὶ τοὺς καθεστῶτας θεσμοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἰδίως τοῦ σεπτοῦ τούτου Περιβολίου τῆς Παναγίας μας, τῆς ποικίλως βλασφημουμένης ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν, δεσμεύομαι ὑπὸ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὸν Σωτῆρα, ὅπως διῖσταμαι μὲν ἀπὸ τῶν εὐαγγελιζομένων «*παρ' ὃ παρελάβομεν ἀπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἢ ὁ εὐαγγελιζόμενος*» (πρβλ. *Γαλ. 1, 8.9*), προειδοποιῶ δὲ τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπωλείας· ἐὰν τοῦτο προκαλεῖ τὴν δυσαρέσκειαν ὅσων δὲν ὑπακούουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων, τότε κατὰ τὴν ἀποστολικὴν προτροπὴν «*πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (*Πράξ. 5, 29*). Θεωρῶ ἐς ἄκρον μεμπτὴν καὶ θλιβεράν ἔκβασιν τοῦ βίου, τόσαι δεκαετίαι ταπεινῆς μοναχικῆς διατριβῆς τῆς ἀναξιότητός μου εἰς τὸν εὐλογημένον τόπον τοῦ Κλήρου τῆς Θεοτόκου νὰ καταλήξουν εἰς τὸ τρίτον εἶδος τῆς ἀθεΐας, τὸ ὁποῖον συνίσταται, κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, εἰς τὴν σιωπὴν περὶ τῶν ἀθετουμένων τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων «*... Τρίτον δὲ ἐστὶν εἶδος ... τὸ παραιτεῖσθαι τι λέγειν τῶν δεδογμένων περὶ Θεοῦ καὶ μηδαμῶς ἐθέλειν ὑπ' ἀνευλαβοῦς εὐλαβείας ἐκ τῶν ὑπερβαινόντων τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν Αὐτὸν ὑμνεῖν ... κατασμικρύνειν ἀνεχόμενον τὴν ὑπὲρ πάντα νοῦν μεγαλειότητα ἐκείνην ... δι' ἀλόγιστον δέος παραιτεῖσθαι τι λέγειν ἢ πράττειν, καὶ ταῦτα χρείας ἀναγκαίας καλούσης, τῶν δεδογμένων περὶ Θεοῦ*» (*Πρὸς Διονύσιον, 5 & 6*).

Μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ σεβασμοῦ,

Γεωργίου Παύλου
1. Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον Κελλίου
Ὁσίου Χριστοδοπούλου τῆς Πάτμου
Καρούσι

Μοναχὸς Γ. Γαβριήλ

Ἱ. Κουτλουμουσιανὸν Κελλίον Ὁσίου Χριστοδοπούλου τῆς Πάτμου